

Arrest

nr. 224 546 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
B – 9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2019 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds 6 maart 2019 in België verblijven en werd meteen door de onderzoeksrechter aangehouden.

1.2. Verzoeker werd op 3 juni 2019 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Op 16 juli 2019 kwam verzoeker in aanmerking voor voorlopige invrijheidsstelling en overname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 16 juli 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 17 juli 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 16 juli 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op 17 juli 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies).

2.1. Uit de gegevens die door de verwerende partij ter beschikking werden gesteld, blijkt dat verzoeker zich vrijwillig akkoord verklaarde met zijn verwijdering naar Frankrijk, waar zijn gezinsleden zouden verblijven.

2.2. Op 26 juli 2019 werd verzoeker aan de grensovergang te Menen overgedragen aan de Franse overheden.

2.3. Op het ogenblik dat de raadsman van verzoeker het verzoekschrift indiende, was verzoeker reeds van het grondgebied verwijderd. Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan verzoeker bijgevolg geen voordeel meer verschaffen.

Aangezien de verwijderingsmaatregel werd uitgevoerd, is het beroep doelloos geworden in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

Dienvolgens is het beroep niet-ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies).

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat, in het licht van de door hem gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen (*cf.* RvS 31 juli 2014, nr. 228 142).

3.2.2.2. De Raad stipt aan dat door verzoeker geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat er zich een nadeel, dat overigens door verzoeker evenmin wordt gepreciseerd, zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de minister of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoeker kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.2.3. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing in het kader van de huidige procedure. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de vordering niet ontvankelijk is voor zover deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en de voorwaarde inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid niet vervuld is voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), dient deze te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

Dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN